

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6. prosince 2005 o odvolání obžalovaného XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX, nyní XXX, a manželky obžalovaného XXX, nar. XXX, bytem XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 25.10.2005, č.j. 20T 56/2005-210, takto:

Odvolání obžalovaného a jeho manželky XXX se podle § 256 tr. řádu zamítají.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným trestným činem znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zákona a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 6 let, pro jehož výkon byl zařazen podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona do věznice s ostrahou.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se shora uvedeného trestného činu dopustil tím, že dne 26.3.2005 v přesně nezjištěnou dobu v časných ranních hodinách kolem 01,00 až 03,20 hodin v prostorách budovy XXX pod pohrůžkou ublížení na zdraví, zabití a přímým fyzickým násilím spočívajícím v úderech otevřenou dlaní do obličeje, donutil poškozenou XXX k orálnímu sexu a poté ji za stejných okolností svlékl, povalil na lavici a proti její vůli na poškozené vykonal soulož.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný do výroků o vině i trestu. Zdůraznil, že prakticky jediným důkazem, který jej přímo usvědčuje, je výpověď samotné poškozené, tu však označil za rozpornou, nevěrohodnou a rozcházející se s dalšími důkazy. Zpochybnil i psychologický znalecký posudek zpracovaný k posouzení osobnosti poškozené, když přibraná znalkyně se naprosto nepřipustným způsobem vyjadřovala k věrohodnosti výpovědi poškozené. Okresní soud podle něho pochybil i pokud odmítl zkoumání duševního stavu poškozené znalcem psychiatrem, když podle vyjádření lékařky - psychiatra MUDr. Frátrkové nebyla poškozená ani schopna účasti na soudním jednání.

V odvolání obžalovaný poukázal na řadu nesrovnalostí ve výpovědi poškozené, které zásadně zpochybňují její věrohodnost. V popisu události, který podala, schází zhruba jedna hodina, když uvedená událost se měla odehrávat v rozmezí asi dvou hodin. Poškozená rozhodně nevyužila dostupných možností přivolání pomoci, když se mohla obrátit buď na vrátného a srozumitelně jej požádat o pomoc nebo mohla snadno z mobilního telefonu přivolat policii. Sama přitom do budovy přišla s obžalovaným dobrovolně, měla se zde zdržovat dlouhou dobu a následně měla reálný důvod před svým přítelem předstírat, že ji obžalovaný zadržoval proti její vůli, aby tak zdůvodnila, že propásla schůzku. Řada dalších důkazů provedených v řízení také neprokázala jednoznačně hodnověrnost výpovědi poškozené. Vyšetření biologických stop zkouškou DNA neusvědčilo jednoznačně obžalovaného jako původce těchto stop, ani v květináči, o němž poškozená hovořila, nebyla spolehlivě prokázána existence moči. Neúplné zůstalo i zkoumání psychického stavu poškozené, když okresní soud odmítl návrh na vypracování nového posudku z oboru psychologie a psychiatrie. Nebylo zohledněno ani to, že poškozená se vyhýbala výslechu před soudem. Na těle poškozené nebyly zjištěny ani žádné známky násilí, stejně tak jako na těle obžalovaného nebyly shledány žádné známky obrany poškozené. Popis skutkového děje v napadeném rozsudku je pak velmi obecný a málo konkrétní, přestože šlo o událost probíhající dlouhou dobu a děj by bylo možné rozdělit do více jednotlivých fází, přičemž prvky násilí a výhrůžek se mohly projevit jen třeba v některé fázi.

Za nepřiměřeně přísný pak označil obžalovaný i uložený nepodmíněný trest odnětí svobody. Ve svém odvolání navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Zcela shodně koncipované odvolání podala i manželka obžalovaného XXX.

S ohledem na obsah odvolání obžalovaného i jeho manželky a charakter uplatněných námitek musel odvolací soud přezkoumat ve smyslu § 254 tr. řádu všechny výroky napadeného rozsudku z hlediska jejich zákonnosti a odůvodněnosti a přezkoumal i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Následně pak dospěl k těmto závěrům.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, které proběhlo v souladu s trestním řádem a nebylo zatíženo podstatnými vadami. Okresní soud respektoval zejména ustanovení tr. řádu zajišťující právo na obhajobu a ustanovení směřující k řádnému objasnění věci a realizaci jednotlivých důkazů. Okresní soud po obsáhlém dokazování dostatečně zjistil skutkový stav věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu, provedené důkazy řádně vyhodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu a nepochybil, když dospěl k závěru, že obžalovaný spáchal trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zákona.

Odůvodnění rozsudku odpovídá ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu. Okresní soud svůj postup náležitě vysvětlil a nelze mu vytknout, že by se dopustil nějaké

nesprávnosti, např. že by některý důkaz nebo významnou okolnost pominul, že by některý důkaz hodnotil v rozporu s jeho obsahem, nebo že by z důkazů vyvodil skutečnosti, které z nich logicky nevyplývají. Krajský soud poukazuje na správnou argumentaci odůvodnění napadeného rozsudku a k námitkám podaných odvolání uvádí následující.

Okresní soud se logicky zaměřil při hodnocení důkazů na podrobný rozbor obsahu výpovědi samotné poškozené a tuto výpověď hodnotil jednak samostatně z pohledu logického popisu průběhu události, přesvědčivosti popisu děje, v kontextu s hodnocením osobnosti poškozené, jak byla popsána ve zpracovaném posudku z odvětví psychologie, tak i ve spojení s dalšími důkazy, zejména objektivními stopami, které byly nalezeny na oblečení poškozené a na místě činu, přičemž biologické stopy byly předmětem DNA analýzy. Podrobně se okresní soud zabýval i hodnocením výpovědi samotného obžalovaného a důvodně poukázal na rozpory, které zpochybnily věrohodnost jeho vlastní obhajoby. I když je výpověď poškozené klíčovým důkazem, nelze v žádném případě říci, že by to byl důkaz jediný, na němž by byl výrok o vině založen. Popis události udaný poškozenou potvrzuje nález nedopalků cigaret i odložených sponek a náušnic, významným důkazem svědčícím ve prospěch výpovědi poškozené oproti tvrzení obžalovaného byla zjištěná přítomnost spermatu, přičemž jeho zkoumání nevyloučilo obžalovaného jako původce této stopy. I když nebylo možné provést individuální ztotožnění, přesto jde o důkaz podporující verzi poškozené. Také výpověď nočního hlídače XXX o chování poškozené před odchodem z budovy a v době, kdy si obžalovaný zašel pro cigarety ke svědkovi, výpovědi přítele poškozené XXX i dalších kamarádů, kteří byli přítomni při odchodu poškozené z budovy, kde došlo k zadržení obžalovaného, podporují výpověď poškozené a po zhodnocení uvedených důkazů lze bez důvodných pochybností dospět k závěru, že skutečně mezi poškozenou a obžalovaným došlo nejen k orálnímu styku, ale i k běžnému pohlavnímu styku, k čemuž však byla poškozená donucena závažnými pohrůzkami obžalovaného i přímým násilím, které mohla vnímat jako výraznou hrozbu, zejména pokud k němu došlo v nočních hodinách v prostorách prázdné budovy. I když posuzovaný děj probíhal po delší dobu, když měl být přerušován odchodem obžalovaného pro cigarety nebo nutností vykonat potřebu, přesto lze z obsahu výpovědi poškozené vyvodit, že ke všem sexuální aktivitám byla přinucena ze strany obžalovaného, z její strany nešlo o jednání dobrovolné, ale vynucené přímými hrozbami doprovázenými i určitým násilím, jež mělo zdůraznit hrozbu realizace předchozích výhrůžek.

V napadeném rozsudku se okresní soud dostatečně zabýval i odmítnutím návrhů na další doplnění dokazování, věrohodnost výpovědi poškozené zhodnotil samostatně na podkladě podrobného rozboru této výpovědi a jejím porovnáním s obsahem dalších důkazů, a nevycházel v tomto směru z vyjádření přibrané znalkyně. To však nebránilo v použití uvedeného důkazu, tedy psychologického znaleckého posudku při zhodnocení rozumových a povahových schopností poškozené, když i z popisu jejího chování lze usuzovat na určité rysy osobnosti, které se shodují s hodnocením znalkyně. Vyhledání pomoci psychiatra po události a obavy z výsledku před soudem lze vysvětlit traumatizací poškozené v důsledku

předchozího prožitku a z jejího chování ani ze znaleckého zkoumání nevyplývají reálné pochybnosti o jejím duševním stavu, které by vyžadovaly zvláštní psychiatrické zkoumání. Ze způsobu chování obžalovaného ve spojení s vyjádřením znalce psychiatra, který obžalovaného navštívil ve věznici, bylo možné také dovodit, že nevznikají podstatné pochybnosti o přičetnosti obžalovaného, a proto nebylo nutné zpracovávat ani znalecký posudek k posouzení jeho duševního stavu.

Přestože byl ve výroku o vině skutek popsán velmi stručně, zachytil přesto dostatečně srozumitelně a určitě základní průběh události a podstatu jednání obžalovaného, který si násilím a pohrůzkami bezprostředního násilí vynutil na poškozené jak soulož, tak i jiný obdobný pohlavní styk, čímž došlo k naplnění znaků trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zákona.

I když byl obžalovanému uložen poměrně důrazný trest, nelze pominout, že už v minulosti byl obžalovaný odsouzen za zvlášť závažnou úmyslnou trestnou činnost a nyní posuzovaného jednání se dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení pro obdobnou trestnou činnost spojenou s násilným útokem na ženu. Vzhledem k charakteru spáchané trestné činnosti, recidivě obžalovaného, jeho dřívějším odsouzením a spáchání trestné činnosti ve zkušební době podmíněného odsouzení, nelze dovodit, že by trest odnětí svobody uložený mírně nad polovinou trestní sazby byl trestem nepřiměřeně přísným a odvolací soud proto neshledal důvody ke změně výměry trestu, když při spáchané trestné činnosti a vzhledem k osobě obžalovaného nebylo možné pokládat za dostačující jiný než nepodmíněný trest odnětí svobody. Za podmínek uvedených v § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona pak byl obžalovaný správně zařazen pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

Vzhledem k tomu, že všechny výroky napadeného rozsudku jsou správné a v souladu se zákonem a námitkám podaných odvolání nelze přisvědčit, byla tato odvolání jako nedůvodná podle § 256 tr. řádu zamítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k navrácení dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen pod dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 6. prosince 2005

JUDr. Aleš Holík
předseda senátu